

Sygn. akt IV CNP 64/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 28 grudnia 2010 r., w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w O.
przeciwko W. F. i in. ,
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2012 r.,

- 1) oddała skargę;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz I. L. i T. L. solidarnie 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Powódka - Spółdzielnia Mieszkaniowa wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego z 13 listopada 2009 r., co do zasądzonych od niej na rzecz pozwanych kwot łącznie w wysokości 4.066,51 zł z ustawowymi odsetkami. W uzasadnieniu wskazała, że wierzytelność stwierdzona

tytułem wykonawczym wygasła, bowiem potrąciła przysługującą jej w stosunku do pozwanych wierzytelność o uzupełnienie wkładów budowlanych w związku z dokonaną w październiku 2006 r. modernizacją węzła ciepłego. Jako alternatywną podstawę potrąconej wierzytelności wskazała przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Pozwani /.../ wnieśli o oddalenie powództwa. Zarzucili, że nie mają obowiązku uzupełnienia wkładu budowlanego, a zatem nie istnieje wierzytelność, którą powódka zamierzała potrącić z wierzytelnościami zasądzonymi na ich rzecz. Podali, że po uchyleniu z dniem 31 lipca 2007 r. art. 17³ ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, ze zm.; dalej – u.s.m.) brak podstawy prawnej do żądania przez powódkę, by uzupełnili wkłady budowlane w związku z dokonaną modernizacją węzła ciepłego.

Wyrokiem z 16 września 2010 r., Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności wyrok Sądu Rejonowego z 13 listopada 2009 r., co do zasądzonych od powódki na rzecz pozwanych w punktach I, III, V, VII, IX, XI, XIII, XV, XVII, XIX, XXI, XXIII, XXV, XXVII, XXIX, XXXI kwot, łącznie - 4.066,51 zł z ustawowymi odsetkami zasądzonymi w wymienionych punktach od poszczególnych należności oraz zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 821 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w 2006 r. powódka wykonała m.in. modernizację węzła ciepłego budynku przy ul. L. 8, w którym pozwany przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali mieszkalnych. Za wykonanie modernizacji budynków wchodzących w skład jej zasobów zapłaciła należność wynikającą z faktury VAT z 4 października 2006 r. w kwocie 650.038,63 zł. Koszt modernizacji budynku przy ul. L. 8 wyniósł 29.045,99 zł, zaś przypadający na każdego z pozwanych koszt modernizacji węzła ciepłego kilkakrotnie przewyższa wierzytelność zasądzoną wyrokiem Sądu Rejonowego z 13 listopada 2009 r.

Wyrokiem Sądu Rejonowego z 13 listopada 2009 r., prawomocnie zasądzono od powódki na rzecz pozwanych oznaczone w wyroku kwoty, łącznie - 4.066,51 zł z odsetkami, tytułem zwrotu bezpodstawnie pobranych opłat za ogrzewanie. Rada Nadzorcza powódki 21 kwietnia 2010 r. podjęła uchwałę

zobowiązującą członków spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali mieszkalnych w budynku przy ul. L. 8 do uzupełnienia wkładów budowlanych w związku z dokonaną modernizacją węzła ciepłego. W wykonaniu uchwały powódka wezwała pozwanych do uzupełniania wkładów budowlanych, a następnie potrąciła swoją wierzytelność z tego tytułu w kwocie 29.045,99 zł z wierzytelnościami zasądzonymi na rzecz pozwanych, z wyłączeniem niekwestionowanych kosztów procesu, w łącznej kwocie 4.066,51 zł z odsetkami. Pozwani nie zaakceptowali potrącenia i podjęli działania mające na celu wyegzekwowanie zasądzonych kwot.

Odnosnie podnoszonej przez pozwanych kwestii uchylenia art. 17³ u.s.m. Sąd Rejonowy podał, że podstawową zasadą prawa cywilnego jest stosowanie do oceny skutków zdarzeń prawnych przepisów obowiązujących w dniu, w którym zdarzenia te nastąpiły. Sąd uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż powódka utraciła prawo do domagania się od pozwanych zwrotu bezspornie poniesionych kosztów modernizacji budynku, nawet jeśli pierwotnie błędnie je rozliczała jako opłaty eksploatacyjne zamiast w trybie przewidzianym w art. 17³ u.s.m. Nie można oczekiwać, że powódka sfinansuje modernizację budynku pozwanych z własnych zasobów, gdyż takich spółdzielnie mieć nie mogą. Przyjął zatem, że powódce przysługuje względem każdego z pozwanych wymagalna wierzytelność kilkakrotnie przewyższająca ich wzajemne do niej wierzytelności i wierzytelności te - w związku ze skutecznie złożonym oświadczeniem o potrąceniu - uległy umorzeniu do wysokości wierzytelności niższej. Sąd Rejonowy wskazał, że gdyby odrzucić możliwość powstania roszczenia powódki o zwrot wydatków na modernizację budynku, w którym pozwany przysługują prawa do lokali w oparciu o art. 17³ u.s.m., to taką podstawę tworzyłyby przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Pozwani zaoszczędzili bowiem wydatków na modernizację budynku kosztem powódki, czyli *de facto* kosztem innych spółdzielców (art. 405 k.c.).

Wyrokiem z 28 grudnia 2010 r., wydanym w uwzględnieniu apelacji pozwanych, Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 16 września 2010 r. w pkt I i III w ten sposób, że powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, lecz uznał, że z ustaleń tych Sąd Rejonowy wyprowadził błędny wniosek jakoby powódce przysługiwała ochrona prawna wynikająca z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Warunkiem skutecznego dokonania potrącenia jest istnienie podlegających potrąceniu wierzytelności, które muszą być wzajemne, jednorodnjajowe i wymagalne. Do wywołania skutku właściwego potrąceniu nieodzowne jest skonkretyzowanie w oświadczeniu wierzytelności potrącającego i wierzytelności wzajemnej innej osoby.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powódce nie przysługuje wierzytelność, którą mogłaby potrącić z wierzytelnościami pozwanych stwierdzonymi wyrokiem z 13 listopada 2008 r. Ta wierzytelność nie powstała i nie mogła powstać na podstawie podanych przez powódkę okoliczności. Swoje umocowanie do żądania od pozwanych zwrotu wydatków, które poniosła na modernizację zajmowanego przez nich budynku powódka wywodziła z uchwały nr 33/10, podjętej 21 kwietnia 2010 r. i nakładającej na nich obowiązek uzupełnienia wkładów budowlanych. Uchwała ta nie może jednak stanowić podstawy domagania się od pozwanych jakiegokolwiek świadczenia, została bowiem podjęta, gdy art. 17³ ust. 5 u.s.m. już nie obowiązywał. Przepis ten stanowił, że w wypadku modernizacji budynku (w rozumieniu nieobowiązującego art. 6¹ ust. 5 u.s.m.) członek spółdzielni, któremu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu bądź osoba niebędąca członkiem spółdzielni, której przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu jest obowiązana uzupełnić wkład budowlany. Likwidując ustawą z 14 czerwca 2007 r. możliwość ustanawiania nowych własnościowych praw do lokali w spółdzielniach mieszkaniowych, ustawodawca uchylił art. 17³ u.s.m., dotyczący umowy o budowę lokalu zawieranej z członkiem, który ubiega się o ustanowienie tego prawa. Uchwała podjęta na podstawie nieobowiązującego przepisu jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). Nieważność ta ma charakter bezwzględny i oznacza, że dotknięta nią czynność prawna nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności z mocy samego prawa (*ipso iure*) datuje się od początku (*ab initio*), tzn. od chwili dokonania czynności. Jest to skutek powszechny, tzn. działający wobec wszystkich (*erga omnes*) i brany pod uwagę z urzędu przez organy stosujące prawo.

Ocena, czy dana czynność prawna jest bądź nie jest sprzeczna z ustawą, powinna być przeprowadzana według stanu prawnego obowiązującego w chwili dokonania czynności prawnej. Powyższe przesądza o nieważności uchwały z 21 kwietnia 2010 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2006 r., III CZP 61/06, Lex nr 209209).

Nie jest istotne, że nakłady poczynione na węzeł cieplny poczynione zostały w okresie obowiązywania art. 17³ u.s.m., skoro już wówczas były podjęte bez podstawy prawnej. Zdarzenie, ze względu na które podjęto uchwałę o konieczności uzupełnienia wkładów budowlanych, tj. modernizacja, zamiast zaakceptowanego przez organy powódki - remontu, miało miejsce wcześniej, aniżeli podjęcie legitymującej go uchwały. W wyroku wydanym w sprawie IX /.../ wszczętej przeciwko powódce, Sąd Okręgowy ustalił, że nakłady poczynione na modernizację, które spowodowały podjęcie uchwały Rady Nadzorczej nr 33/10, dokonywane były w oparciu o uchwałę zezwalającą na remont, a nie modernizację węzła cieplnego. Powódka działa zatem nieprofesjonalnie i następnie podjęła próbę uzyskania akceptacji dla przeprowadzonych nieprofesjonalnie czynności. Przekroczenie uprawnienia do działania wynikającego z uchwały Rady Nadzorczej spowodowało, że powódka pozbawiła się możliwości obciążenia pozwanych kosztami modernizacji węzła, jako wykonanego bez uprzedniej zgody jej właściwego organu. Zarząd powódki nie mógł w oparciu o nieobowiązujące przepisy zmienić treści uchwały i wykonać modernizacji węzła, mimo zleconego remontu. Oznacza to, że nie ma możliwości obciążenia pozwanych kosztami takiego działania powódki.

Za nieuzasadnione uznał Sąd Okręgowy stanowisko Sądu Rejonowego o ewentualnej odpowiedzialności pozwanych względem powódki w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Już w sprawie IX /.../ zostało przyjęte, że powódka faktycznie dokonała modernizacji węzła cieplnego, jednakże uprawniona była w oparciu o podjęte uchwały jedynie do jego remontu. Tym samym miała świadomość braku umocowania do podejmowanej modernizacji i rozliczania wynikłych z tego tytułu kosztów. Jej zachowanie podlega ocenie na podstawie art. 411 § 1 pkt 1 k.c., co wyklucza możliwość domagania się zwrotu świadczenia.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 28 grudnia 2010 r. wniosła powódka.

Skarżąca zarzuciła, że orzeczenie to zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa materialnego, to jest: - art. 48 § 2 ustawy z 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, (tekst jedn.: Dz.U. z 2003 r., Nr 188, poz. 1848 ze zm.; dalej - pr. spółdz.) względnie art. 42 § 2 pr. spółdz. w zw. z uchwałą nr 9/06 Zebrania Przedstawicieli jej Członków z 21 kwietnia 2006 r. poprzez ich niezastosowanie, w związku z przyjęciem, że nakłady na modernizację węzła cieplnego nie miały podstawy prawnej; - art. 17³ ust. 5 u.s.m. (w brzmieniu sprzed jego uchylenia ustawą z 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 125, poz. 873) w zw. z art. 2 Konstytucji przez jego niezastosowanie, chociaż powódka dokonała modernizacji budynku, w którym znajdują się lokale pozwanych; - art. 411 § 1 pkt 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w związku z przyjęciem, że powódka miała świadomość braku zobowiązania do podejmowania modernizacji i dlatego nie należy jej się zwrot nakładów poczynionych na modernizację węzła cieplnego.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 28 grudnia 2010 r. i zasądzenie od pozwanych na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Pozwani I. L. i T. L. wniesli o oddalenie skargi i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Skarga, z którą wystąpiła powódka jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie służy ona jednak wyeliminowaniu z obrotu prawnego zaskarżonego nią orzeczenia lecz jedynie uzyskaniu rozstrzygnięcia potwierdzającego jego sprzeczność z prawem dla celów zrealizowania odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę spowodowaną wykonywaniem władzy publicznej (art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 417¹ § 2 k.c.) względem strony stosunku prawnego skonkretyzowanego wadliwym orzeczeniem.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, w jaki sposób na gruncie przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia należy rozumieć pojęcie „orzeczenie niezgodne z prawem”. W wyroku z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35) Sąd Najwyższy wskazał, że stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to ustalenie jego bezprawności, które nie może nastąpić bez sięgnięcia do istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z władzy sędziowskiej, ale także z prawa pozytywnego, często posługującego się pojęciami niedookreślonymi i klauzulami generalnymi albo dekretującego wolność decyzji sędziego. Treść orzeczenia zależy również od rezultatów wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu, metod oraz podmiotu, który jej dokonuje. Z istoty wykładni wynika więc wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy nacechowany jest subiektywizmem. Już z tych powodów uzasadnione jest, aby w odniesieniu do działalności jurysdykcyjnej sądu sformułować autonomiczne pojęcie „bezprawności”. Jeśli więc na gruncie odpowiedzialności cywilnej bezprawność oznacza generalnie naruszenie normy właściwego zachowania się, wynikającego z ustawy lub z umowy międzynarodowej, to w odniesieniu do odpowiedzialności za wydanie orzeczenia sądowego musi być skorygowana specyfiką władzy sądowniczej oraz jej ustrojem. Mając na uwadze zasadę niezawisłości oraz posługiwanie się przez sądy procedurami, których osnowę stanowi system zaskarżania orzeczeń, należy przyjąć, że orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Do przytoczonych przesłanek wyznaczających treść pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” Sąd Najwyższy odwołał się także w postanowieniu z 21 marca 2006 r., V CNP 68/05 (niepubl.) oraz w wyrokach

z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 (OSNC 2007, nr 1, poz. 17); z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06 (niepubl.); z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35); z 7 lutego 2007 r., III CNP 53/06 (niepubl.); z 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06 (niepubl.) i z 20 września 2007 r., II CNP 87/07, (niepubl.).

3. Stosownie do art. 424¹⁰ k.p.c. Sąd rozpoznaje skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a według art. 424⁴ k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ocenę sposobu zastosowania prawa materialnego i procesowego przez Sąd Okręgowy trzeba zatem odnieść do stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia przez ten Sąd.

Powódka wystąpiła przeciwko pozwanym z powództwem opozycyjnym. Twierdziła, że jej żądanie uzasadnia wystąpienie zdarzenia, wskutek którego wygasło egzekwowane od niej zobowiązanie (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.). Zdarzenie takie musi nastąpić po wydaniu wierzycielowi tytułu egzekucyjnego, a zatem – w okolicznościach niniejszej sprawy – powinno nastąpić po wydaniu wyroku z 25 marca 2010 r., w sprawie IX /.../. Zdarzeniem tym miało być złożenie przez powódkę oświadczenia o potrąceniu z wierzytelnością zasądzoną na rzecz pozwanych przysługującej jej wzajemnie do nich wierzytelności o zwrot kosztów modernizacji budynku, w którym znajdują się lokale pozwanych.

Pozwani zakwestionowali istnienie wierzytelności powódki, którą ta potrąciła z wierzytelnościami zasądzonymi na ich rzecz, a wynikającymi z obowiązku zwrotu kwot niezasadnie pobranych opłat eksploatacyjnych, w ramach których powódka próbowała rozliczyć wydatki poniesione na modernizację węzła ciepłego dla budynku, w którym znajdują się lokale pozwanych.

4. Ustawą z 19 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 240, poz. 2058), obowiązującą od 15 stycznia 2003 r., do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych dodany został rozdział 2: „spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu”, w tym też art. 17³ ust. 5 u.s.m., w brzmieniu: „w wypadku modernizacji budynku w rozumieniu art. 6 ust. 5, członek spółdzielni mieszkaniowej, któremu przysługuje spółdzielcze

własnościowe prawo do lokalu, jest obowiązany uzupełnić wkład budowlany”. Definicję modernizacji budynku zamieścił ustawodawca w art. 6 ust. 5 u.s.m., dodanym do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych tą samą ustawą. Zgodnie z tym przepisem za modernizację budynku należało uważać trwałe ulepszenie (unowocześnienie) istniejącego budynku lub lokalu, prowadzące do zwiększenia wartości użytkowej budynku lub lokalu.

Oba przepisy miały zastosowanie w odniesieniu do członków spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali ze związanym z nimi prawem do wkładu ustalonym na podstawie kosztów zadania inwestycyjnego, ramach którego zrealizowany został dany lokal i stosownie do wysokości kosztów budowy przypadających na ten lokal, względnie – gdyby spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu ustanawiane było w związku z wygaśnięciem takiego prawa przysługującego innej osobie – w wysokości wkładu wypłaconego poprzedniemu członkowi i po jego zwaloryzowaniu według wartości rynkowej lokalu w chwili ustanowienia do niego nowego prawa.

Artykuł 6 i art. 17³ u.s.m., do których odwołuje się powódka wskazując je jako podstawę rozliczeń z pozwanymi, zostały uchylone ustawą z 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. 2007, Nr 125, poz. 873) z dniem 31 lipca 2007 r.

Modernizacja budynku, w następstwie której powstawał obowiązek uzupełnienia wkładów budowlanych związanych ze znajdującymi się w nim lokalami, niewątpliwie stanowiła czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu, tak majątkiem spółdzielni, jak i majątkiem członków zajmujących lokale w konkretnym budynku, bo powodując wzrost wartości użytkowej budynku lub poszczególnych lokali, prowadziła zarazem do zwiększenia się obciążeń osób, którym przysługiwały do nich prawa w stosunku do spółdzielni. Jej przeprowadzenie nie mogło być zatem pozostawione swobodnej decyzji zarządu spółdzielni. Nie można przyjąć, żeby decyzja o przeprowadzeniu modernizacji budynku w zasobach spółdzielni mieściła się w zakresie spraw wymienionych w art. 48 § 2 pr. spółdz., czego miał nie dostrzec Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie.

Powódka dołączyła do pozwu uchwałę nr 9/06 Zebrania Przedstawicieli jej

Członków z 21 kwietnia 2006 r., która nakazywała zarządowi kontynuowanie prac polegających na modernizacji węzłów ciepłych, a do apelacji dołączyła nadto uchwałę nr 9/05 z 15 kwietnia 2005 r. i nr 15/07 z 11 maja 2007 r. o podobnej treści. W wyroku wydanym w sprawie IX /.../, ustalono, że powódka poczyniła nakłady na modernizację budynku zajmowanego przez pozwanych na podstawie uchwały Rady Nadzorczej nr 7/06 z 22 lutego 2006 r., która w planie rzeczowo-finansowym na rok 2006 przewidywała przeprowadzenie remontów węzłów ciepłych. Rozbieżności między uchwałami Zebrania Przedstawicieli jej Członków i Rady Nadzorczej co do planu rzeczowo-finansowego na 2006 r. powódka w niniejszej sprawie nie wyjaśniła. W tej sytuacji Sąd uznał, że niemożliwe jest obciążenie spółdzielców kosztami modernizacji budynku ze względu na przeprowadzenie rozliczanej inwestycji wbrew uchwale Rady Nadzorczej zezwalającej jedynie na remont węzłów ciepłych, nie zaś na modernizację budynku. Wobec braku twierdzeń oraz inicjatywy dowodowej powódki, które by pozwoliły odtworzyć przebieg procesu decyzyjnego co do prac budowlanych związanych z węzłem ciepłym dla budynku pozwanych i ocenić go w świetle warunków, jakie spółdzielnia powinna spełnić dla przeprowadzenia modernizacji budynku i obciążenia jej kosztami członków przez nakazanie im uzupełnienia wkładów budowlanych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 2 lutego 2007 r., III CZP 141/06, OSN 2007, nr 12, poz. 180), nie sposób jest uznać, że ocena sprawy przez Sąd Okręgowy jest sprzeczna z prawem w znaczeniu ustalonym wyżej.

Zebranie Przedstawicieli Członków jest najwyższym organem w spółdzielni (art. 36 § 1 pr. spółdz.), ale art. 38 § 1 pr. spółdz. wśród jego zadań nie wymienia uchwalania planów gospodarczych, czy podejmowania decyzji co do konkretnych przedsięwzięć gospodarczych, które spółdzielnia będzie realizować. Takie zadanie należy natomiast do rady nadzorczej spółdzielni (art. 46 § 1 pr. spółdz.). Statut może zastrzec do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia podejmowanie uchwał również w innych sprawach (art. 36 § 2 pr. spółdz.), ale brak jest ustaleń faktycznych, z których by wynikało, że statut powódki inaczej niż prawo spółdzielcze określa kompetencje jej organów i zastrzega do wyłącznej właściwości zgromadzenia inne sprawy niż wymienione w art. 38 § 1 pr. spółdz. Powódka w toku procesu nie próbowała tego wykazywać, a i w skardze nie

twierdzi, żeby tak było.

Artykuł 42 § 2 pr. spółdz. stanowi, że uchwała walnego zgromadzenia członków spółdzielni sprzeczna z prawem jest nieważna. Nie sposób przyjąć, że Sąd Okręgowy naruszył ten właśnie przepis „w związku z uchwałą nr 9/06 Zebrania Przedstawicieli Członków powódki z 21 kwietnia 2006 r. przez jego niezastosowanie w związku z przyjęciem, że nakłady na modernizację wężła ciepłego nie miały podstawy prawnej”.

6. W świetle okoliczności wykazywanych i ustalonych w sprawie, za nieskuteczne w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia trzeba też uznać zarzuty powódki zmierzające do wykazania, że zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem art. 411 § 1 pkt 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w związku z przyjęciem, że powódce nie należy się zwrot nakładów poczynionych na modernizację wężła ciepłego, bo wydatkowała środki na ten cel mając świadomość braku podstaw do podejmowania modernizacji.

Powódka pomija i tę okoliczność, że dokonane przez nią nakłady na modernizację wężła ciepłowniczego nie przekładają się bezpośrednio na ocenę stopnia wzbogacenia się pozwanych jako jej członków w wyniku zrealizowania tej inwestycji. W sprawie nie dokonano żadnych ustaleń na temat tego, czy i o ile wzrosła wartość praw do lokali przysługujących pozwany w związku z modernizacją wężła ciepłego dla budynku, w którym te lokale się znajdują względnie, w jakim zakresie pozwani oszczędzili wydatków na ogrzewanie lokali i budynku w związku z tą modernizacją. Powódka nie oferowała żadnych wniosków dowodowych dla wykazania tych okoliczności, zapominając o tym, że wartość wzbogacenia się pozwanych w związku z przeprowadzoną przez nią inwestycją (art. 405 k.c.) nie jest równa sumie poniesionych przez nią wydatków na jej przeprowadzenie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1348 ze zm.) o Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw